

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1913/2015
20.04.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у радном спору тужиље Б.З. из В., против туженог Здравственог центра из В., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу 24 Гж1. бр. 821/15 од 20.05.2015. године, у седници одржаној 20.04.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу 24 Гж1. бр. 821/15 од 20.05.2015. године.

Образложење

Побијаном пресудом преиначена је пресуда Основног суда у Врању П1 бр. 607/14 од 25.03.2015. године па је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се поништи решење в.д. директора туженог од 22.05.2014. године о престанку радног односа као незаконито и наложи туженом да тужиљу реинтегрише у процес рада. Преиначена је и одлука о трошковима тако што је одлучено да свака странка сноси своје трошкове.

Против правноснажне другостепене пресуде тужиља је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП, па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Тужиља је била запослена код туженог по основу уговора о раду од 19.12.2012. године на пословима медицинске сестре на одређено време за период од 19.12.2012. године до повратка друге запослене Д.Ђ. из В. са неплаћеног одсуства.

Претходници тужиље послодавац је одобрио одсуство у трајању од две године и то почев од 01.06.2012. до 30.05.2014. године. Она се није јавила на посао 30.05.2014. године и радни однос јој је престао решењем од 04.07.2014. године отказом уговора са 31.05.2014. године. Истог дана тужиљи је престао радни однос.

Код таквог чињеничног стања, првостепени суд сматра да је тужбени захтев основан јер се претходна запослена Д.Ђ. ради чије замене је тужиља примљена у радни однос на одређено време није вратила са неплаћеног одсуства, па нису испуњени услови за престанак радног односа по члану 185. став 1. тачка 1. Закона о раду.

Супротно, другостепени суд сматра да је тужиљи истекао радни однос на одређено време у складу са чланом 175. став 1. тачка 1. Закона о раду зато што је претходници Д.Ђ. радни однос истекао 30.05.2014. године.

Изложено становиште другостепеног суда је правилно.

Наиме, ако одсутном запосленом престане радни однос, као у овом случају, настаје основ престанка радног односа на одређено време истеком (рока) одсутности по члану 185. став 1. Закона о раду. Претходница тужиље добила је неплаћено одсуство послодавца до 31.05.2014. године и са тим датумом јој је престао радни однос, због чега је решење о престанку радног односа тужиљи законито. Нису се стекли услови за прерастање радног односа на неодређено време јер тужиља није наставила да ради код послодавца пет радних дана по истеку рока за који је заснован радни однос (члан 37. став 4. раније важећег Закона о раду).

Неосновани су ревизијски наводи којима се истиче да раскидни услов није наступио зато што у време отказа уговора о раду тужиљи није било донето решење о престанку радног односа њеној претходници, јер је решење од 04.07.2014. године деклараторног карактера. Радни однос претходници истекао је 31.05.2014. године јер је у решењу о неплаћеном одсуству јасно наведено да оно траје до одређеног датума.

На основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Предраг Трифуновић, с.р.**